

N:o 109.

Af herr **C. W. Collander**, om ändrad lydelse af 4 § i förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Uti 4 § af kongl. förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892 föreskrifves, bland annat:

»Utländing eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast egt rum, allmän bevillning erlagt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronuppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis för hvarje kalendermånad, ehvad han vill under hela månaden eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlägga ett-hundra kronor, hvilken afgift skall, antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller.»

Ehuru denna bevillningsavgift i de flesta länder saknar motstycke, och intet land, med undantag af Finland, har att uppvisa en så hög beskattning af utländska handelsresande som den nyss anförda, här i riket stadgade, och ehuru jag af skäl, som jag förut haft tillfälle i riksdagen

åberopa, helst skulle önskat, att ifrågavarande afgift väsentligen minskades, har jag icke funnit lämpligt nu framlägga förslag i sådan riktning.

Det är den uti citerade lagrummet förekommande bestämmelsen, att ifrågavarande afgift skall beräknas *efter kalendermånad*, som jag anser böra ersättas med en lämpligare och rättvisare.

Sedan en af herr Cavalli vid 1892 års riksdag väckt motion om höjning af bevillningen för handelsresande af ifrågavarande kategori till 200 kr. för kalendermånad blifvit i enlighet med bevillningsutskottets hemställan afslagen, framlades vid följande riksdag, 1893, af herrar Sjölin och Sjö särskilda motioner i enahanda syfte. 1893 års bevillningsutskott beträdde kompromissens väg, i det utskottet föreslog Riksdagen att höja afgiften till 150 kr. för månad, som dock skulle räknas till *30 på hvarandra följande dagar*. Utskottets hemställan afslogs emellertid af båda kamrarna.

Jag skall icke i detta sammanhang anföra alla de skäl, som framhållits och kunna framhållas för en nedsättning af bevillningen i fråga, ehuru äfven de tala för syftet i denna min motion. Jag anhåller endast att, under hänvisande till den uppfattning i frågan, som i 1893 års bevillningsutskott gjort sig gällande, få erinra om de orimliga resultat, hvartill nu gällande bestämmelse kan leda och, enligt hvad jag har mig bekant, mången gång äfven ledt, och tillåter jag mig i sådant afseende begagna ett af sagda utskott i ärendet anfördt exempel härå. Medan en handelsresande, som utöfvar handeln under en hel kalendermånad, har att erlægga den stadgade minimiafgiften, 100 kr., så nödgas den, som idkar handeln måhända under sista dagen i en och första dagen i nästföljande kalendermånad, erlægga dubbel afgift. Orättvisan är uppenbar, och det kan väl icke förnekas, att en lagstiftning, som kan leda till det nyss påpekade resultatet, bör ändras. Tid efter annan hafva ock bittra klagomål uttalats hos vår grannfolk öfver de höga afgifter, som hos oss deras handelsresande måst sålunda erlægga, men i första rummet har detta klander varit rigtadt emot berörda orättvisa tidsberäkning för afgiftens bestämmande.

Stadgandet i 1892 års författning hade i hithörande delar sin fullkomliga motsvarighet uti den närmast derförut gällande kongl. förordningen den 5 oktober 1889, men för de dessförinnan gällande författningarna i ämnet var bestämmelsen om kalendermånad såsom beräkningsgrund för beskattningen alldeles främmande.

En återgång till den äldre ståndpunkten vore enligt min mening

rättvis och billig, då afvikelsen derifrån synes mig hafva framkallat berättigadt missnöje hos de nationer, med hvilka vi hafva handelsförbindelser. På grund af hvad jag anført får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta, att förra delen i första stycket af 4 § i kongl. förordningen angående bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892 skall erhålla följande förändrade lydelse:

Utländing eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevilning till svenska staten senast egt rum, allmän bevilning erlagt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronuppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna samt dervid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis för hvarje *tidsperiod af 30 på hvarandra följande, från och med den dag anmälan skett räknade dagar*, ehvad han vill under hela denna tid eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlægga ett-hundra kronor, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst *trettio dagar* i sänder inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller.

Stockholm den 29 januari 1897.

C. W. Collander.